

KATIE FFORDE

Armastuse-
suvi

Kas teie olete valmis armuma?

Originaali tiitel:
Katie Fforde
Summer of Love
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed ja tegelaskujud on autori kujutlusvõime vili ja igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2011 by Katie Fforde
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E01405122
ISBN 978-9949-82-855-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega minu kallile kaasale.

Tänu sõnad

Info ja materjali kogumine on mulle alati oluline, aga kui ma rääkisin oma perele ja sõpradele, et kavatsen osaleda Ray Mearsi korraldatud looduses ellujäämise kursusel, leiti, et seekord olen ma küll liiga kaugemale läinud. See oli üks mu elu toredamaid nädalavahetusi. Suur tänu organiseerijatele, fantastilisele personalile, kes ei naernud mu üle, kui ma ei leidnud südaöösel oma telki üles, ja toredatele osalejatele, kes kaitsesid mind igasuguste ebamugavuste eest. Julgen neid kursusi soojalt soovitada.

Suur tänu veebilehele mysinglefriend.com, kus jagati mulle tarkusi, kuidas turvaliselt internetikohtingutel osaleda. Kuigi ma ise seda muidugi ei proovinud!

Tänu mu imelistele agentidele agentuuris A. M. Heath, kes on minu heaks väga palju teinud. Eriti Bill Hamiltonile ja Sarah Molloyle.

Samuti tänan imelisi kirjastajaid kirjastuses Cornerstone, Random House. Lõpmatult leplikke ja kannatlikke ning samas tõeliselt inspireerivaid toimetajaid Kate Eltonit ja Georgina Hawtrey-Woore'i.

Suurepäraseid ja väsimatuid Charlotte Bushi ja Amelia Harvelli.

Imelist müügi- ja turundustiimi: Clare Roundi, Sarah Page'i, Rob Waddingtoni ja Jen Wilsonit, kes on iga aastaga üha paremad.

Nagu ikka, maailma parimat korrektorit Richenda Toddi – ja seda kinnitavad kõik, keda ta on piinlikest eksimustest säästnud.

Ausõna, raamatu kirjutamine on kogu protsessi kõige lihtsam osa.

Esimene peatükk

„*Uu!* Tere!“

Sian pani hargi käest ja kiikas üle aiapäikse. Talle vaatas otsa naeratav naine, kel oli ühes käes pudel veini ja teises moosipurk lilledega.

„Tere!“ vastas Sian.

„Loodetavasti ei pea sa mind kohutavalt uudishimulikuks, aga ma märkasin su maja ees eile kolimisautot ja mõtlesin läbi astuda ja tere öelda. Mina olen Fiona Matcham. Ma elan selles majas tänava lõpus.“ Ta osutas veinipudeligale.

„Oh!“ ütles Sian. „Kas soovid sisse astuda?“ Küllap pidas küllaline silmas suurt maja, ilusat ehitist, mis oli Siani emale silma jäänud, kui ta oli olnud tütrele kolimise juures abiks.

„Ma ei taha su töötegemist häirida, aga ma võin vaadata, mida sa teed.“

Sian puhkes naerma ja pühkis käed lühikestesse pükstesse. Ta oli istutanud maha kõik ema toodud maasikataimed. „Pole midagi, ma teen hea meelega pausi. Mina olen Sian Bishop.“

„Rõõm tutvuda.“ Fiona vehkis moosipurgiga. „Võta!“ Fiona Matcham ulatas Sianile üle aia pudeli ja lilled ning tuli väravast sisse. „Oh! Ja sul on väike poeg! Kui tore! Mulle meeldivad väikesed poisid.“

Rory, kes kaevas väikese labidaga mulda, mille ta ema oli eelnevalt läbi kaevanud, tõstis pilgu ja vahtis heleda tuka alt Fionale küsivalt otsa.

„Sa oled seal suure töö ära teinud. Kas sa paned sinna midagi kasvama?“ küsis Fiona Matcham Rorylt ning õngitses avara linase jaki taskust moosipurgi.

„Jah,“ vastas Rory tõsiselt.

„Nüüd, kus me elame maal, mõtlesime ise aedvilju kasvatada,“ ütles Sian. „Roryl on see peenar ja minul on maja taga suurem peenar. Me istutasime just maasikaid ja järgmiseks panen maha salati. Rory, ehk teed pausi ja jood midagi? Või tahad sa jätkata, kuni ma teed keedan?“

„Jätkata, kuni sa teed keedad,“ vastas laps uuesti kaevama asudes ning ignoreeris täiskasvanuid.

Sian teadis, et poeg on pisut häbelik ja liitub nendega hiljem, kui taipab, et lauale pannakse ka karp vanaema tehtud šokolaadiküpsistega. „Sa ju jood minuga tassi teed?“ küsis Sian külaliselt. „Ma nagu eeldasin...“

„Oojaa, hea meelega. Kui sul pole midagi selle vastu.“

Sian oli juba otsustanud, et viiekümnendates naine ei ole seda sorti, kes suhtuks tema mitte just täiuslikult korras majja kriitiliselt, sest miks oleks ta muidu veiniga tulnud? Ja lilled olid samuti kaunid ja omanäolised ning võib arvata, et ta oma aiast ja mitte ostetud. Sianil oli tunne, et see naine meeldib talle.

Sian läks ees sisse. Pärast õues paistvat juunikuiselt säravat päikest tundus majas sees pime ning lõhnas rõskuse järele. Aga nagu ta ema oli märkinud, oli maja üür madal, aed oli suur ja Prantsusmaal elav omanik oli andnud loa elamist õdusamaks teha, seni kui sisse viidavad muudatused ei ole liiga suured. Sian leidis lilledele laual koha ja köök nägi kohe parem välja.

„Ma pean segaduse pärast vabandama,“ ütles Sian, tõstes toolilt poolenisti lahti pakitud nõudekasti. „Kuna ilm on nii ilus, polnud mul vähimatki tahtmist sees olla. Palun istu. Ja suur tänu lillede eest. Lilled teevad elamise kohe palju rõõmsamaks.“

Külaline pani moosipurgi köögikapile ja võttis laua ääres istet. „Noh, kuna see võib olla ainus suvine päev, siis oleks kahju raisata päikeselist ilma asjade lahtipakkimisele.“ Ta tegi pausi. „Tõin lilled purgis, et sa ei peaks hakkama vaasi otsima. Pole midagi häirivamat, kui õhtusöögile tulevad külalised kingivad lilli, mis tähendab, et sa pead hülgama külalised, jätma õhtusöögi ja joogid sinnapaika ning asuma vaasi otsima. Mul pole enam meest,“ lisas ta, „nii et ma võõrustan üksi.“

„Mina olen üksikema, nii et samad sõnad.“ See polnud just test, aga Sian oli pärast nüüdseks nelja-aastase Rory sündi avastanud, et muist inimesi kirtsutas seda kuuldes nina ning oli selge, et nendest sõpru ei saa.

„Tuttav värk. Mu laste isa suri, kui poisid olid veel päris väikesed, nii et ma tean, kui raske see on.“

Sian naeratas Fionale halliga seotud hämara söögitoa teisest otsast. Tal oli tunne, et ta on saanud uue sõbra.

„Panen vee üles. Millist teed sa soovid?“

„Uskumatu, et sa oled juba nii organiseeritud, et sul on pakkuda valikut!“ vastas Fiona. Ta istus tooliserval, just nagu oleks valmis iga hetk püsti kargama ja appi tõttama.

Sian naeratas. „Ema oli paar päeva siin. Mina joon lihtsat musta pakiteed, aga ema eelistab Earl Greyd. Nii et valida on nende kahe vahel, kui sa just ei eelista taimeteed.“

„Minule sobib igasugune tee.“

„Mul on ka küpsiseid. Ema tõi tohutusuure karbitäie. Olen kohe tagasi,“ ütles Sian kööki kadudes.

„Ma leian, et Luella peaks selle seina maha võtma ja tegema ruumi suuremaks, nii et köök ja söögituba oleksid üks avatud ruum!“ hüüdis Fiona. „Tee talle õige ettepanek.“

„Kas sa pead silmas proua Halperni? Ta on olnud väga kena ja ütles, et ma võin viia sisse mõned muudatused, kui ma ei lähe päris pööraseks. Aga kandva seina mahavõtmise oleks minu arust pöörasus,“ hüüdis Sian vastu.

Ta polnud köögis enam ükski. Ta külaline, kes polnud vist seda tüüpi, kes istuks niisama, oli samuti kööki tulnud.

„Kui kohutav! Põrand on täiesti niiske!“ hüüatas Fiona. „Kuigi põhjuseks võib olla üksnes vihmaveerenn, mis tahab puhastamist. Kas saadan kellegi vaatama?“

„Kui asi on vaid vihmaveerennis, peaksin sellega ise hakkama saama,“ vastas Sian. „Ja kui ei saa, siis olen ma tänulik, kui sa mulle kedagi soovitad.“ Sianile meeldis võimaluse korral kõigega ise hakkama saada, aga ta mõistis, et on asju, mis käivad talle üle jõu. Nüüd ei elanud isa enam ümber nurga ega saanud talle appi tulla.

„Anna märku. Ma olen elanud siin lõputult kaua – tollest ajast saati, kui Noa oma naisega kurameeris – ja ma tunnen külas enam-vähem kõiki. Oo, tere, Rory!“ ütles ta, kui laps uksele ilmus.

„Ole kena ja vii küpsised aeda lauale,“ ütles Sian küpsisekarpi poja kätte andes. Ta pöördus Fiona poole: „Õues on laud ja toolid. Teen tee valmis.“

„Hea mõte. Me Roryga läheme õue ja ajame juttu. Minu nimi on Fiona,“ ütles ta lapsele.

„Kas sa ei taha, et ta kutsuks sind proua Matchamiks?“ küsis Fiona.

„Oh ei!“ kinnitas Fiona. „Fiona on palju parem.“ Ta naeratas – küllap sõnade tooni leevendamiseks.

„Ole kena ja vii piim välja,“ palus Sian.

„Oh, vala siinsamas kruusidesse. Siis saan mina olla lohakas nagu ikka, kui teie Roryga minule külla tulete.“

Sian naeratas teekotte kruusidesse pistes. Ta kujutles, kui vaimustunud on ema, kui ta talle Fionast räägib. Ema näeb Fionat elutarga vanema sõbrana ja potentsiaalse lapsehoidjana, aga ühtlasi ilusas majas elava naabrina, kellest võib saada tütrele klient. Ka Richardil oleks hea meel. Kuigi Sian oli kolinud sellesse külasse just Richardi tõttu ja kuna Richard oli võtnud tema ja Rory oma tiiva alla, oleks tal hea meel, et naabrid on nii sõbralikud.

Kui Sian teekruusidega õue läks, olid Fiona Matcham ja Rory aia tagumises otsas. Sian istus laua äärde, jõi teed ja vaatas Fionat

ja Roryt. Tal oli hea meel, et Rory oli häbelikkusest üle saanud ning leidnud Fionas sõbra. Sian oli olnud natuke mures, et laps oli pidanud suurlinnast maale kolimise tõttu loobuma kõigest tuttavast, kuigi Richard oli nentinud, et tegemist on külaga ja mitte üksildase majaga kuskil jumalast mahajäetud paigas. Külas oli kool, publi, kirik ja kaks poodi, millest üks toimis ka postkontorina. „Mis tähendab, et tegemist on suisa suurlinnaga,“ oli Siani isa teatud sarkasmivõõrusega öelnud. Erinevalt emast ei suhtunud isa erilise optimismiga tööka, et ta tütar ja ainus lapselaps ära kolivad, kuigi nii isa kui ka ema said aru, et kolimine on põhjendatud. „Tee on valmis!“ hüüdis Sian. „Ja küpsised on laual!“

Rory jooksis üle platsi, millest saab kunagi muru – kui ta muidugi elab siin nii kaua, mõtles Sian, ning kui majaomanikul pole midagi selle vastu. Fiona järgnes lapsele rahulikumal sammul.

„Saad sa mulle natuke seda imelist mets-harakputke anda?“ küsis Fiona laua äärde jõudes. „Ma pean tegema homme kirikusse lilleseaded ja suur sülem mets-harakputke oleks just see, mis vaja.“

„Aga muidugi! Korja nii palju, kui tahad.“

„Suur tänu. Kui tahad, võid mulle appi tulla. Teine inimene, kellega ma seda tavaliselt koos teen, on ära ja ma olen üksi. Rory saab ka aidata.“ Ta pidas pausi. „Juhul muidugi kui sul pole muud tegemist või kui sa oled põhimõtteliselt kirikusse lilleseadete tegemise vastu.“

Sian puhkes naerma. „Ei ole. Ma aitan sind rõõmuga. Ma ei käi küll kirikus...“

„Sellest pole midagi, lihtsalt aita mul lilleseadeid teha.“ Fiona võttis kruusi ja sellest lonksu. „Vastutasuks tutvustan sind kohalikele lapsevanematele. Ma tunnen üsna hästi vähemalt kolme. Kas Rory läheb sügisel kooli?“

Sian noogutas. „Jah. Ta läks juba eelmisel aastal Londonis, aga sellest ei saanud asja. Kuna ta sünnipäev on suvel, oli ta kõigest neljane ja kool oli väga suur. Ning ta õpetaja polnud ka eriti meeldiv.“

„Kohutav! Midagi hullemat on raske ette kujutada. Vaene Rory. Vaene sina.“

Sian naeratas. „Mul on hea meel, et sa ei pea mind kanaemaks. Kool oli üks põhjus, miks ma tahtsin Londonist ära kolida. Kui ma langetasin lõpuks otsuse ta koolist ära võtta, õpetasin teda kodus, aga siin katsume uuesti kooli minna.“

„Meie kool on väga hea. Ma olin aastaid kooli hooldekogus. Ma olen kindel, et tal läheb siin kenasti.“

„Mina ka. Ja Londoni keskkoolid on veel kohutavamad.“

Fiona noogutas. „Ja võib arvata, et sa ei tahtnud teda üldse kooli saata. Ära vaidle. Mina saatsin – minult eeldati seda – ja see murdis mul peaaegu südame.“ Ta kortsutas kulmu. „Kuigi kui mu esimene mees poleks just surnud, poleks see mind võib-olla nii väga häiritud.“ Fiona jõi teed. „Mis põhjused sul siia kolimiseks veel olid?“

Sian laiutas käsi. Reeglina ei rääkinud ta oma asjadest eriti, aga Fiona mõjus kuidagi nii, et tal polnud midagi selle vastu. „Põhjusi oli palju. Elu maal, soov aedvilju kasvatada, olla sõltumatum. Üks sõber soovitas siia kolida ja ka otsis mulle selle maja. Tema õde – Rory tunneb teda hästi ja nad on suured sõbrad – asutab siin lastehoiu ja mängugrupi, mis tähendab, et ma saan suvel tööd teha ning mul on seda tõesti väga vaja.“ Ta vaikis hetke. „Ning ma elasin sisuliselt ema-isa kõrvalmajas ning selline elukorraldus ei saanud lõputult jätkuda, kuigi nad olid mulle suureks abiks ja hoidsid sageli last.“

„Tõesti?“ Fiona paistis mõtlik. „Üks mu poegadest kolib varsti tagasi minu juurde.“